

Sut y defnyddiodd David y gair 'cyfiawnhad'

Trwy ddyfyniad y salmydd David, mae'n bosibl mesur maint yr ymadroddion 'cyfiawnhau' a 'chyfiawnhad', mae'n parhau y dylai Cristnogion ystyried eu marwolaeth gyda Christ yn sicr (Rhuf 6: 2 -3 a 7 ac 11), a bod eu cyfiawnhad yn yr un modd yn sicr, gan fod cyfiawnhad dros yr un sy'n farw hefyd.

Sut y defnyddiodd David y gair 'cyfiawnhad'

"Yn eich erbyn chi, yn eich erbyn, dim ond pechu yr wyf wedi pechu, a gwneud yr hyn sy'n ddrwg yn eich golwg, er mwyn i chi gael eich cyfiawnhau wrth siarad, a phur wrth farnu." (Salm 51: 4)

Defnyddir y gair 'cyfiawn' gan y salmydd David i adael i'w ddarllenwyr wybod bod Duw yn gyfiawn (cyfiawn). Gan fod y salmydd yn gwybod bod Duw yn gyfiawn, mae hyn yn cymell y salmydd i gyfaddef ei gyflwr. Felly, mae'n ymddangos bod y gair 'cyfiawn' (datgan teg) yn berthnasol i'r hyn sy'n wir yn ei hanfod.

Mae'n ymddangos ei fod yn ddiangen, ond nid yw: mae David yn datgan bod Duw oherwydd ei fod yn wirioneddol gyfiawn, ac nid dim ond oherwydd bod y salmydd yn deall ei fod fel hyn.

Mae'r apostol Paul wrth ddatgan bod 'Duw yn wir' yn seiliedig ar ddatganiad y Brenin Dafydd, hynny yw, pan fyddwn yn datgan rhywbeth sy'n peri pryder i'n Duw, rydym yn gwbl ymwybodol mai dyna'r gwir, oherwydd dyna mae'r Ysgrythur yn ei ddweud wrthym.

“Cadarnhaodd yr un a dderbyniodd ei dystiolaeth fod Duw yn wir” (Ioan 3:33)

Rydyn ni'n dod at bwynt hollbwysig: os yw'r apostol Paul yn defnyddio'r gair 'wedi'i gyfiawnhau' (gan ddatgan yn gyfiawn) i fynegi rhywbeth am Gristnogion, rhaid i'r datganiad hwnnw hefyd fod yn wir, hynny yw, adlewyrchu'r realiti sy'n berthnasol i Gristnogion.

Nid oes unrhyw ffordd i ddatgan bod rhywun yn cael ei gyfiawnhau heb i'r person hwnnw beidio â bod yn gyfiawn i bob pwrpas, hynny yw, bu farw'r Cristnogion i bob pwrpas “Rydyn ni, sydd wedi marw i bechu...”, ac fe'n cyhoeddwyd yn gyfiawn “... oherwydd bod cyfiawnhad dros yr un sy'n farw rhag pechod “.

Pan fydd yr apostol Paul yn ysgrifennu bod Cristnogion wedi cael eu datgan yn gyfiawn, nid yw'n cyfeirio at amnest, na rhyddfarn, na chonsesiwn, nac i ystyried na chredu. Mae Paul yn cyfeirio at rywbeth sy'n llawn popeth: mae'r un sy'n farw wedi'i gyfiawnhau.

Nid yw unrhyw un nad yw'n Gristion yn cyflawni datganiad o'r fath, gan ei fod yn sicr na fu farw i bechod. A yw'n bosibl bod rhywun nad yw'n cael ei gynnwys yn y rhagenw person cyntaf yn lluosog Rhufeiniaid chwech, adnod dau 'We...' (Rhuf. 6: 2), yn derbyn y datganiad ei fod yn gyfiawn? Na! Oherwydd? Oherwydd nad yw'r person hwn yn farw i bechod!

Ni ellir cyfiawnhau (datgan yn gyfiawn) pwy bynnag nad yw'n farw i bechod, oherwydd ni fyddai datganiad o'r fath yn wir.

Nid oes unrhyw ffordd i gymhwyso'r gair 'wedi'i gyfiawnhau' i'r rhai nad ydynt wedi marw, gan nad yw pawb sy'n cael eu geni o'r cnawd yn wir “... a phob dyn celwyddog fel y mae wedi'i ysgrifennu” (Rhuf. 3: 4).

Nid yw pob dyn a anwyd o Adda yn wir, ond mae Duw yn wir.

Mae cyflwr yr hwn nad yw yng Nghrist yn gelwydd, mewn

cyferbyniad â Duw, sy'n wir "Ond os yw gwirionedd Duw yn sefyll allan am fy ngogoniant oherwydd fy celwydd ..." (Rhuf. 3: 7).

Wrth ddyfynnu Salm 51, adnod 4, mae'r apostol Paul yn gosod y paramedr angenrheidiol i ni ddeall maint y gair 'cyfiawnhau' pan mae'n cael ei ddefnyddio ganddo.

Nid yw'r apostol Paul ond yn defnyddio'r gair 'cyfiawnhau' am rywbeth sy'n wirioneddol wir. Pe bai cysgod o amheuaeth, neu bosibilrwydd nad oes cyfiawnhad dros yr un sy'n farw gerbron Duw, yna ni fyddai Paul yn defnyddio'r gair 'cyfiawnhau'.

Mae'n wir nad yw 'cyfiawnhau' yn cyfeirio at ymddygiad dwyfol ymataliol wrth ddatgan bod rhywun anghyfiawn yn rhywun cyfiawn.

A yw'n bosibl i Dduw, sy'n wir, ddatgan person anghyfiawn yn gyfiawn? Byddwn yn cloi mewn ffordd arall: nid yw Duw yn cyfiawnhau'r un sy'n fyw i bechod.

Oherwydd, trwy'r dyfyniad gan y salmydd David, mae'n bosibl mesur maint yr ymadroddion 'cyfiawnhau' a 'chyfiawnhad', mae'n parhau y dylai Cristnogion ystyried bod eu marwolaeth gyda Christ yn sicr (Rhuf. 6: 2-3 a 7 ac 11) , a bod eu cyfiawnhad, yn yr un modd, yn sicr, gan fod cyfiawnhad hefyd i'r un sydd farw.

Os yw Paul yn argymhell Cristnogion i ragdybio'r cyflwr o fod yn farw i bechod yn effeithiol (Rhuf. 6:11), mae hynny oherwydd bod angen iddynt fod yn ymwybodol eu bod wedi'u cyfiawnhau'n llawn gerbron Duw "Cael eu cyfiawnhau felly trwy ffydd..." (Rhuf. 5: 1) .

Mae Cristnogion ychydig gerbron Duw am y rhesymau canlynol:

1. Duw sy'n ein cyfiawnhau "Duw sydd yn ein cyfiawnhau ni" (Rhuf. 8:32);
2. Mae gennym heddwch â Duw, tystiolaeth go iawn ein bod

wedi ein cyfiawnhau trwy ffydd "Wedi ein cyfiawnhau felly trwy ffydd, mae gennym heddwch â Duw, trwy ein Harglwydd Iesu Grist" (Rhuf. 5: 1), a;

3. Nid oes unrhyw gondemniad i'r rhai sydd yng Nghrist Iesu, oherwydd cawsom ein cyfiawnhau'n llawn "Felly, yn awr nid oes condemniad i'r rhai sydd yng Nghrist Iesu ..."
(Rhuf. 8: 1).

Nid oes unrhyw gyfiawnhad i'r rhai sy'n pwyso condemniad arno. Nid oes cyfiawnhad pwy sy'n dal i fod mewn elyniaeth gyda Duw. Ni ellir ei gyfiawnhau nad yw'n ymddiried yn Nuw, a all ei gyfiawnhau.

Os nad yw person yn credu yn yr hyn y mae Duw eisoes wedi'i ddarparu ar gyfer iachawdwriaeth am ddim, mae'n parhau nad yw'r person hwnnw'n credu yng Nghrist Iesu, gan fod yr holl fendithion hyn wedi'u darparu ar y groes.

Mae'r apostol yn dangos mai dim ond y rhai sydd i bob pwrpas yn farw i bechod y gellir eu cyfiawnhau ac yn argymhell Cristnogion i fod yn ymwybodol o'r cyflwr hwn (Rhuf. 6:11).

Dim ond y rhai a groeshoeliwyd gyda Christ, a blannwyd gydag Ef, a gladdwyd trwy fedydd mewn marwolaeth ac a gododd gydag Ef, y gellir eu cyfiawnhau.